

— Не само това не знаешъ... Ако знаеше това, което не знаешъ, би отишелъ при мравките да се поучишъ.

— Благодаря! Робъ на работата не ставамъ. И съ пестене нѣма да се занимавамъ. Азъ знамъ едно: храни душа, да те слуша!

— Да хранишъ душа — да! Но да я пресицашъ и да подядашъ другитѣ, както правишъ ти, е грѣхотно.

— Даватъ ми онѣзи, които иматъ много.

— А какъ сж добили тѣ това много?

— Не ми е потрѣбвало да знамъ. Азъ знамъ едно: кой превари, той натовари.

— Това е кражба!

Щурецътъ се изсмѣлъ.

— Ти не си отъ тоя свѣтъ, старче! Днесъ е тѣй: който се нареди, бива похваленъ. А който говори като тебе, е смѣшенъ!

Щомъ изрекълъ щурецътъ тия думи, изъ невиделица се измъкнала костенурка, посегнала съ преденъ кракъ и натиснала дългия кракъ на шурча.

— Моля ти се, старче, спаси ме отъ тая кикерица!

— Нали казваше, че хвалятъ оногова, който натовари. Сега костенурката заслужва хвалба.

— Азъ щурецъ не ямъ, свети Петре, но като чухъ колко те

огорчи тоя безгрижникъ, не се стърпѣхъ.

Щурецътъ опуля очи: — Свети Петъръ ли? ... Ама ти си билъ свети Петъръ! — заеква волнодумецътъ.

— Мързелитѣ и прахоснитѣ не познаватъ светиитѣ, — отговорилъ Свети Петъръ и погледналъ съжалително щуреца.

— Прости ми, свети Петре, — замолилъ се щурецътъ. — Азъ съмъ чувалъ за тебе. Ти пазишъ вратитѣ на рая.

— Пазя да не се промъкнатъ такива като тебе.

— Че азъ какви грѣхове имамъ, свети Петре! Никому зло не съмъ сторилъ. Само че